

Az önazonosság a térben köztünk
Kevesebb, mint az oxigén
Kézben tartom a múltat
De kicsúszik közben a jövőkép
Ez oly vicces, amit ma szeretnék
Megvolt, mégis hazudnék neked
Önmagamnak is megy
Már rég nem látok éveket!

Életvesztett törékeny álmaimban
Még most is látom őket
Merev szánkon nincsen már szó
Majd rám hordják a földet
De ereimben lüktet még ez a szándék
És nem ígérhetek többet
Fények nélkül nincs már árnyék
Ti neveltétek a szörnyet

Ti neveltétek fel
Nem önszántunkból válunk rideggé
Kéz kézben a kényelemmel
Így semmit se teszünk szebbé
Hát kár hogy itt vagy
Vagy kár hogy itt vagyok
Mindent vinnék, amit most itt hagyok
Kár ha ejtessz
És kár, ha elkapod
Forróság van, mégis megfagyok

Életvesztett törékeny álmaimban
Még most is látom őket
Merev szánkon nincsen már szó
Majd rám hordják a földet
De ereimben lüktet még ez a szándék
És nem ígérhetek többet
Fények nélkül nincs már árnyék
Ti neveltétek a szörnyet

Eleget teszek én, futok, amíg bírja a lábam, küzdök
Így leszek koravén
Élek még én játszom a szerepem, a vállamon ültök
Teszem, amíg tehetem, bírom még
De ti neveltétek a szörnyet